

Arrest

nr. 257 723 van 7 juli 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guilleminlaan 35 / 1
9500 GERAARDSBERGEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 30 april 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 31 maart 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. ZAGNOUN, die *loco* advocaat A. VAN DER MAELEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker zou België binnengekomen zijn in december 2017. Op 16 maart 2021 richt mevrouw M.B., van Belgische nationaliteit, een e-mail aan de gemeente Denderleeuw, waarbij zij meedeelt dat verzoeker bij haar komt wonen en zij de situatie willen regulariseren.

1.2. Verzoeker biedt zich op 20 maart 2021 aan bij de gemeente Denderleeuw om een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen.

1.3. Op 31 maart 2021 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TF VERLATEN

De heer / mevrouw/

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schergénacqúis ten volle roepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x)1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

Geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar minderjarige kinderen hem niet automatisch recht op verblijf.

Ook de intentie om wettelijk samen te wonen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook de aanwezigheid in België van de zus van betrokkene geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner, haar minderjarige kinderen en zijn familie is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“II.2.A. Eerste middel:

schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 ter vrijwaring van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M).

Doordat de bestreden beslissing verzoekende partij de facto verplicht naar Kameroen terug te keren, ondanks het feit dat verzoekende partij in België een gezin vormt met zijn Belgische partner en haar minderjarige kinderen.

Terwijl artikel 8 van het EVRM het recht op privéleven, familie- en gezinsleven beschermt.

Zodat de bestreden beslissing desbetreffende artikelen schendt.

Toelichting:

Verzoekende partij heeft steeds duidelijk aangegeven dat hij een feitelijk gezin vormt met zijn Belgische partner, mevrouw B. M. en haar twee minderjarige kinderen. Ze wonen samen te 9470 Denderleeuw, (...) en verwachtten hun eerste kindje samen. Verzoekende partij en zijn Belgische partner deden bij de

gemeentelijke diensten een aanvraag tot wettelijke samenwoning. Tot op heden, mochten ze nog steeds geen beslissing van de gemeente ontvangen.

Bijgevolg is er dus ontegensprekelijk sprake van een voldoende hechte relatie die onder de toepassing van artikel 8 EVRM valt. Zo verzoekende partij gedwongen het land dient te verlaten wordt desbetreffend artikel geschonden.

De partner van verzoekende partij heeft twee minderjarige kinderen, zij kan onmogelijk voor langere periode het land verlaten. De kinderen gaan immers beide nog naar school en mevrouw B. heeft een vast arbeidscontract.

Indien verzoekende partij toch verplicht zou worden het land te verlaten, zonder de zekerheid dat hij nadien zijn familie hier terug zou kunnen vervoegen, dan zou dit een enorm grote impact hebben op hemzelf en zijn familieleden, die op geen enkele manier als proportioneel kan worden aanzien met de administratieve handeling.

Gelet op het feit dat verzoekende partij in de procedure wettelijke samenwoning alle nodige formaliteiten vervulde en aantoonde, zou het niet proportioneel zijn om verzoekende partij te verplichten de aanvraag verder te zetten in het land van origine.

Zodra de erkenning van hun kindje kan plaatsvinden zal verzoekende partij onmiddellijk een aanvraag tot gezinshereniging indienen met zijn minderjarig Belgische kindje. Hij heeft reeds alle nodige documenten en formaliteiten in orde gebracht.

Ook het feit dat de partner van verzoekende partij op heden zwanger is van hun eerste kindje maakt het onmogelijk voor verzoekende partij om van zijn partner te worden gescheiden. Er kan onmogelijk verwacht worden van een verwachtende vader dat hij louter ter vervulling van een formaliteit gescheiden zou worden van zijn partner en het risico lopen niet tijdig te kunnen terugkeren naar België om de bevalling bij te wonen.

De schending van artikel 8 EVRM waarvan sprake in casu zou aldus de proportionaliteitstoets niet doorstaan.

Het middel is gegrond.”

2.1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat verzoeker op een niet nader bepaalde datum het grondgebied is binnengekomen en nooit eerder om een recht op verblijf heeft verzocht. Het gaat *in casu* om een situatie van eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt

dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat met betrekking tot het gezinsleven werd overgegaan tot de volgende belangenafweging:

“Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar minderjarige kinderen hem niet automatisch recht op verblijf.

Ook de intentie om wettelijk samen te wonen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook de aanwezigheid in België van de zus van betrokkene geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner, haar minderjarige kinderen en zijn familie is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)”

Aldus blijkt dat wel degelijk werd overgegaan tot een beoordeling van verzoekers gezinsleven. Verzoeker geeft aan het hier niet mee eens te zijn, maar uit deze uiteenzetting blijkt niet dat er *in casu* sprake zou zijn van zodanige elementen die een positieve verplichting zouden inhouden voor de verwerende partij. Door te stellen dat in het kader van een precair verblijf verzoeker tijdelijk kan terugkeren teneinde zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving, werd artikel 8 van het EVRM niet geschonden.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“II.2.B. tweede middel:

schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Doordat het bevel niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd, vooral nu er nog geen beslissing werd genomen in de procedure wettelijke samenwoning.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Zodat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van recht heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de aflevering van het bevel tot het verlaten van het grondgebied te verantwoorden.

Toelichting:

De Dienst Vreemdelingenzaken weerhoudt volgend element om aan verzoekende partij een bevel tot het verlaten van het grondgebied te betekenen :

- Geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument*
- Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar minderjarige kinderen hem niet automatisch recht op verblijf.*
- Ook de intentie om wettelijk samen te wonen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.*
- Ook de aanwezigheid in België van de zus van betrokkene geeft hem niet automatisch recht op verblijf.*

*Dit is volgens DVZ voldoende om te oordelen dat het bevel
Deze stelling bevat foutieve informatie.*

Gelet op hetgeen hierboven werd gezegd aangaande de hangende aanvraag tot wettelijke samenwoning en de zwangerschap van de partner van verzoekende partij spreekt het voor zich dat bovenstaand element absoluut onvoldoende blijkt om een betekening aan verzoekende partij van een bevel tot het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen, hetgeen verder zal blijken uit onderstaand betoog. De motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten is bijgevolg ondermaats.

Noch van de inhoud of stand van de procedure tot aanvraag wettelijk samenwoning of zwangerschap van zijn partner, of zijn persoonlijke integratie wordt enige melding gemaakt. Er werd overgegaan tot het indienen van een aanvraag wettelijke samenwoning, er werd nog geen definitieve beslissing genomen. Hieruit dient te worden besloten dat de gemeente Denderleeuw binnenkort dient over te gaan tot het nemen van een beslissing.

De Dienst Vreemdelingenzaken is op de hoogte van deze termijnen en procedure doch wenst het resultaat van de procedure, af te wachten doch neemt enkele luttele weken alvorens deze termijn verstrijkt wel de beslissing een Bevel om het Grondgebied uit te vaardigen en maakt in haar motivering hiervan geen gewag.

Betreft dit het opzettelijk achterhouden van noodzakelijke informatie of louter de onwil van de Dienst Vreemdelingenzaken?

Het bevel bevat echter een zeer duidelijke standaard bepaling, helemaal niet toegepast op de persoonlijke situatie van verzoekende partij.

Daarnaast tracht de Dienst Vreemdelingenzaken te laten uitschijnen dat uit de lopende procedure tot wettelijke samenwoning voor verzoekende partij geen automatisch recht op verblijf zou ontstaan. Opnieuw neemt Dienst Vreemdelingenzaken een loopje met de waarheid. Dienst Vreemdelingenzaken weet maar al te goed dat uit wettelijke samenwoning en de geboorte van het Belgisch kind een quasi onmiddellijk en legaal verblijfsstatuut aan hem zal dienen te worden afgeleverd na een aanvraag gezinshereniging. Doch Dienst Vreemdelingenzaken opteert moedwillig daarvan geen melding te maken.

Uit het bevel zoals die thans voorligt, kan op geen enkele wijze afgeleid worden dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen waartoe hij overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet verplicht is rekening te houden. Het betreft duidelijk louter een standaard formulering daar ze niet eens de moeite hebben gedaan het gezinsleven van verzoekende partij daadwerkelijk te toetsen

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is gegrond.”

2.2.2. Met betrekking tot de formele motiveringsplicht merkt de Raad op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat deze de juridische en feitelijke elementen vermeldt waarop deze gesteund is.

In de mate verzoeker aanvoert dat geen rekening werd gehouden met de zwangerschap van zijn partner en de aanvraag om wettelijke samenwoning, wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat de intentie om wettelijk samen te wonen op zich niet automatisch een recht op verblijf geeft. Verzoeker dient hiertoe immers een aanvraag in te dienen en dient daarbij aan te tonen dat hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. Met betrekking tot de zwangerschap merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker geen enkel stuk ter staving heeft voorgelegd. Verzoeker licht ook niets toe omtrent de vermoedelijke bevallingsdatum en verduidelijkt niet dat een tijdelijke afwezigheid tot gevolg zou hebben dat hij afwezig zou zijn op het ogenblik van de bevalling. Zoals reeds aangestipt naar aanleiding van het eerste middel maakt verzoeker niet aannemelijk dat het oordeel dat er geen ernstige hinderpalen zijn waarom verzoeker niet tijdelijk naar zijn land kan terugkeren voor de tijd die nodig is om zijn verblijf te regulariseren onjuist is.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

*“II.3.B. DERDE MIDDEL:
schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel*

Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken zich nooit geïnformeerd heeft naar de situatie van verzoekende partij en toch beslist heeft een weigeringsbeslissing aan verzoekende partij te betekenen.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen, nu de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag heeft afgewezen op basis van enkele elementen die zij hoegenaamd niet motiveert.

Toelichting:

Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken melding zal gekregen hebben van de hangende procedure tot aanvraag van erkenning van verzoekende partij en haar Belgische partner alsook de zwangerschap van zijn partner en toch nog beslist heeft een bevel om het grondgebied aan verzoeker te betekenen.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting:

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft het bevel afgeleverd zonder enige motivatie.

Er werd enkel gesteld

- Geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument*
- Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar minderjarige kinderen hem niet automatisch recht op verblijf.*

- Ook de intentie om wettelijk samen te wonen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.
- Ook de aanwezigheid in België van de zus van betrokkene geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

De beslissing om verzoekende partij te bevelen het grondgebied te verlaten ingevolge illegaal verblijf tart alle verbeelding wetende dat verzoekende partij inmiddels een aanvraag tot wettelijke samenwoning met zijn Belgische partner heeft ingediend en deze laatste zwanger is.

Het afgeleverde bevel tot het verlaten van het grondgebied dient dan ook te worden vernietigd om de volgende redenen:

Het redelijkheids-en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen. Hiervoor kan worden verwezen naar bovenstaande.

De partner van verzoekende partij is zwanger van zijn kind en er is nog geen antwoord in de procedure wettelijke samenwoning.

Daarnaast is de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens op de hoogte van de huidige heersende Coronacrisis waardoor reizen in veiligheid niet kan worden gegarandeerd.

Bijgevolg beslist De Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende gefundeerd tot de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is.

Het middel is gegrond.”

2.3.2. Waar verzoeker in het middel aanvoert dat geen motivatie werd gegeven, merkt de Raad op dat wel degelijk wordt gemotiveerd. Waar verzoeker doelt op het feit dat de zwangerschap niet wordt vermeld in de bestreden beslissing, werd hoger reeds aangehaald dat verzoeker geen enkel begin van bewijs aanbrengt, zodat ook niet kan worden nagegaan of op het ogenblik van de bestreden beslissing verzoekers partner reeds zwanger was. Voorts blijkt uit de bespreking van het eerste en tweede middel dat verzoeker geen schending aannemelijk heeft gemaakt van artikel 8 van het EVRM.

Met betrekking tot de coronacrisis meent verzoeker dat niet veilig kan gereisd worden; hij licht dit echter geenszins toe. Verzoeker toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst, Kameroen, mits het naleven van de noodzakelijke maatregelen van de richtlijnen van de overheid tegen de pandemie, niet in alle veiligheid kan gebeuren. Verzoeker toont het tegendeel niet aan.

Het derde middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT